

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

***** APARE DUMINECA *****

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edite etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 L. i.
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un păttrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei		

Mântuitorul în școala primară.

Prin faptul, că Biserica și Școala întind astăzi iar mână frățească de conlucrare, nu poate rezulta decât un bine în promovarea idealului atât pedagogic al unuia cât și moral al altuia.

Preotul nu s'a socotit și nici nu se socotește învățător, ci numai un educator religios-moral al micilor vârstare, cu atât mai mult, cu cât învățământul religios-moral nu este și nici nu trebuie să fie o catalogare de cunoștințe reci și abstracte, ci un film seducător și atractiv de *imagini morale și vii icoane de virtute*.

Prin introducerea preotului satului în școala primară va rezulta un mare câștig și pentru noi ca Biserică, căci va avea fi cunosători ai învățaturii creștine, practicantii zeloși în viața lor a învățăturilor dobândite, caractere creștine, valori morale.

În majoritatea satelor bănățene sătenii cunosc aproape în întregime tipicul bisericesc, cântarea de strană, cunosc, unii chiar amănunțit, învățătura creștină, rânduelile bisericești etc. spre deosebire de alte părți unde domnește pot spune fără patimă, o adevărată ignoranță religioasă.

Cu membri crescuți într'un spirit moral, o societate propășește în mod sigur. Statul va avea cetățeni conștienți, oameni ai datoriei, ai ordinii, elemente de progres. Este lucru dovedit că pretutindenea *bunii creștini sunt și buni cetățeni*.

Și oare ce trebuie astăzi societății noastre spre a propăși, dacă nu asemenea cetățeni.

Pentru ca lucrurile acestea să ducă la o realizare deplină, este însă trebuință de o

bună înțelegere între factorii chemați să le îndeplinească. Este vorba de sufletul nostru ca apostoli și *o mai bună pârgie și mai puternică ca aceasta nici că se poate. Părăsita vatră a satelor numai prin căldura sufletului nostru poate fi încălzită.*

Grozava boală de care suferim astăzi nu poate fi decât criza religioasă-morală care natural, la rândul său pricinuește criza economică și financiară. Dece aceasta?

Pentru că economiștii și o bună parte din bărbații noștri politici cu mintea îmbuibată de otrava francmasonică au nesocotit sufletul, dând loc pe planul principal economicului care nu poate să cunoască idealuri ce duc la uitare de sine, milă și iertare. Deaceia porunca vremii ar fi „să înviem pe Iisus în sufletul nostru” și aceasta mai ales dela noi cei ce suntem făuritori de suflete, se așteaptă.

În fața acestui desiderat ar trebui lăsate la o parte patimile, ura și toată neînțelegerea. Căci nu doară că învățătorul nu s'ar pricepe să facă cunoscut pe Mântuitorul micilor copii ci este vorba numai de o lucrare armonică, între unul și altul. Este vorba ca la jugul muncii să tragă împreună în aceeași direcție pentru plămădirea sufletului creștin.

Dupăcum am amintit, în Vechiul Regat Statul de aproape o sută de ani sapă puternic la temelie Bisericii prin guvernanți străini de viața și tradiția noastră, iar prin părțile noastre de aproape un deceniu se petrece acelaș lucru. Să recunoaștem însă, căci lucrurile s'au văzut că mulți din ostenitorii pe ogorul școlii s'au bucurat de loviturile primite de biserică fără să se gândească că bucuria lor se va preface în durere când aceiași politicieni fără orizont vor da lovituri și școlii. S'a văzut că în timpul din urmă cum o mulțime de școli au fost

închise sau desființate, apoi trecerea salari-zării pe seama comunelor a învățătorilor.

Și dacă încercarea de eri n'a isbutit, Dumnezeu știe ce va fi mânc! Mentalitatea politicianilor, sub orice haină s'ar îmbrăca, este aceeași. În programul fiecărui partid școala și biserica sunt luate ca o chestiune particulară, care privește pe individ și nu pe stat. Și atunci școala și biserica nu au datoria sfântă de a se uni spre a plămădi un suflet nou adăpat din izvorul curat al învățaturii lui Christos?

Noi ca preoți ne cunoaștem; ne cunoaștem durerile și necazurile noastre isvorite din răul tratament la care suntem supuși căci orice categorie de alți slujitori ai societății s'ar fi prăbușit de mult sub povara uriașă a lipsurilor și durerilor. Noi însă am rezistat. Și am rezistat pentru că avem o misiune sfântă de îndeplinit aici pe pământ la care am fost chemați de Iisus care n'a făgăduit Apostolilor, deci nici nouă, salarii bogate, respectul lumii ori fericirea pământească, ci dimpotrivă le-a propovăduit lipsa, suferința, persecuția și chiar moartea pentru Evanghelie.

Noi rezistăm, mintea noastră și sufletul nostru nu se ridică decât la cele spirituale, le cumpănim toate și împotriva aparenței înșelătoare și cu toate că ni se trage și trudita și amara bucată de pâine dela gură, noi slujim netăgăduit lui Christos.

Deacea și aceasta sarcină care ni se pune pe umerii noștri, și acest nou tribut ce se cere dela noi îl dăm cu dragă voie. Il dăm căci este în folosul tuturor deci și al nostru.

Facem însă apel la autoritățile noastre superioare ca să ne pregătească cu mai mult interes terenul de muncă prin aranjarea programului și a materialului didactic, precum și aceasta ar fi un punct din cele mai principale, să se organizeze un serviciu efectiv de *îndrumare de care avem multă lipsă, un control, atât sever, cât îndeosebi părintesc.*

Este un drept pe care statul îl dă organelor noastre bisericesti de a controla învățământul religios ori acest drept să se știe folosi de el căci de aceia s'a dat. Când nu l-am avut am jinduît după el.

Dar este oare numai un drept, nu-i și o datorință? Deci noua orânduire școlărească care nu poate fi decât în folosul preotului și învățătorului să aducă bun augur.

Aceasta însă numai prin „pace și bunăînvoire“.

Dumitru V. Anuțoiu
preot.

Semne de înțelepciune.

Biserica noastră se bucură. Dl profesor Nicolae Iorga, în calitate de ministru al instrucției și cultelor, i-a pricinuit în primăvara acestui an, această bucurie, legiferând obligativitatea predării învățământului religios în școlile primare prin preoți. Înțeleptul cărturar a simțit pulsul vremii și n'a mai ezitat; poate a vrut să facă un act de grație bisericii noastre, în orice caz a dat dovadă de înaltă înțelegere a cauzei, raportată la aceste vremuri.

Și dacă am zis că biserica se bucură, putem adăuga pentru biserica românească de dincoaci de Carpați și o măgulitoare laudă. Iar aceasta, lumea de aici o știe, pentru că ea este la cârma acestei munci de multe zeci de ani!

Prețiosul articol al părintelui Anuțoiu, care a putut cât de cât cunoaște stările create prin practica catehizării prin preot, enumeră în parte și roadele acestei stări. Unul care am crescut în mediul creat și stăpânit de biserică, în școala confesională, nu pot aprecia îndeajuns stările de bine mai înainte, *de cât atunci când cu amărăciune văd și constat sporadicele cazuri de semeță revoltă a dascălului contra bisericii!*

Nesmintit că nu e loc de a duce clogii cuiva, îndeosebi acum, nu mai puțin avem a ne bucura înfinit de mult, pentru că — în timp ce alte confesiuni au încă școli confesionale — biserica noastră, numită prin constituție „dominantă“, poate în sfârșit pași peste pragul scolii.*)

Dacă însă facem abstracție de aceste impurități trecătoare și ne gândim le rolul cel vecinic al Bisericii celei adevărate; dacă ținem ochii deschiși la imensul pericol social ce deopotrivă amenință toate staulele Domnului, — pericol nesocotit în mod revoltător și cu rea stăruință — apropierea încercată de legiuitorii noștri politici nu poate fi decât în folosul societății noastre, crescută sub frățesca supraveghiere a bisericii și a școlii. Ca atare, iată că ne bucură și pe noi!

Pentru bisericile eparhiilor transcarpatine — ca dealtfel pentru toți — favorul se prezintă drept sarcină, pentru frații preoți de dincolo deci, o sarcină nouă!

„Înainte luptei“ o caracterizează I. P. C. Arhimandrit Scriban într'un fel de judicioasă prefață a „Instrucțiunilor privitoare la predarea

*) Cele două ore săptămânal au fost și sunt insuficiente. Vom reveni.

învățămintului religios etc." a I. P. S. Patriarh și P. On. Cons. referent Dr. Crăciunescu din Nrul pro August al „Bisericii ortodoxe“.

Pentru preoțimea noastră acest lucru consacrat de o practică îndelung realizată, acum consacrat de legile țării, îi servește în plus un stimulent în activitatea ei laborioasă de până acum! Un nou și serios memento pentru întrelăsători; căci dacă stările în general își arată roade de folos, roadele otrăvitoare nu lipsesc pe ici-pe colo.

Cei cu sânguință bună au toată lauda și aprecierea dela autoritățile lor mai de sus, *dar deopotrivă toți să aibe în vedere folosul cel mare al bisericii, care binecuvântă ori ce faptă bună!*

Din trecutul nostru.

Comunicat de: **Dr. Dimitrie Cioloca.**

Altă cuvântare a lui Ioan Tomiciu:

„In Cisebeș în 8 Septem. 820.“

„Iară Maria partea cea bună se-au ales“ Luca: 10, 42.

„Din ceasul întru carele Maria sora lui Lazăr au căzut la picioarele Mântuitorului nostru Is. Hs. și au câștigat și iertare păcatelor, de atunci și inima ei sau aprins de dragostea spre Dumnezeu; și îndestularea cea mai mare avea când putea fi pe lângă Domnul Hristos casă asculte cuvintele lui: Drept aceea și Mântuitorul de dânsa au zis: cum că ia adevă Maria sora Martei partea cea bună se-au ales.

Dacă aceasta de Maria sora lui Lazăr și a Martei sau putut zice, dar ce vom zice de Fecioara Maria, Maica lui Iisus, a căreia Naștere astăzi preznuim, că încă din leagăn au fost aleasă lui Dumnezeu, și Inima ei încă dela pruncie se aprinsese de dragostea spre Dumnezeu: și preste toată viața ei nimic împotriva voii lui Dumnezeu nau lucrat, nici au iubit ea ceva în lume, ce lui Dumnezeu nar fi plăcut.

Așa feli de dragoste spre Dumnezeu se cade și noi se auzim dacă vrem lui Dumnezeu să plăcem, și această dragoste se cade să o arătăm lui Dumnezeu, în fapte cași cum Fecioara Maria au arătat. Iară Fecioara Maria dragostea spre Dumnezeu în fapte așa au arătat:

1-ia Ia au plinit toate poruncile lui Dzeu.

2-a Voia ei totdeauna după voia lui Dzeu au îndreptato. Și

3-a Tot ce lui Dzeu iau fost drag și plăcut, aceia și ea au iubit.

Întâia Parte.

Cine are Dragostea către Dzeu, acela face toate ce poruncește D-zeu această aplecâciune către legea lui Dumnezeu au arătato însuș Mântuitorul nostru la Ioan Ev. Cap. 14 v. 23 unde zice: Cine mă iubește pre Mine, acela și face Poruncile mele, iară cine nu mă iubește pre mine, acela nici poruncile mele nu le va face. De unde chiar se arată, că dacă poftim noi să ne încredințăm, doară avem Dragoste către Dumnezeu? Trebuie mai înainte să ne încredințăm, doară de aplecâciunea noastră către împlinirea Poruncilor lui. Așa și oamenii socotesc despre Dragoste, că ce dragoste și ce Pretenie ar fi aceea dacă cuiva nu iar plăcea de cele ce sânt nouă spre ajutori.

Întru acest chip se cunoaște și dragostea noastră către Dumnezeu. Aplecâciunea spre împlinirea Poruncilor lui, iastă mărturia noastră cea dintâi, care arată când iubim pre Dumnezeu. Deci nouă nise cade să iubim legea lui cu toată Inima, adevă: așa să o iubim, cât, când ar fi la o nevoie, să fim gata, mai întâi de Pretenii noștri, de neamurile noastre și de Pruncii noștri a ne despărți.

Și mai întâi toată avuția, toată cinstea încă și viața noastră pierde, decât numai cu un păcat de moarte, cu o călcare de Poruncă să vătămăm pe Dumnezeu, și să pierdem dragostea și mila lui. Incă așa se cade să iubim legea lui; cât de am fi noi în așa Stare sau la Prilej, că dacă ~~pon~~ călcare numai a unei porunci a lui Dumnezeu, am putea scăpa dela vreo rușine, sau neam putea face cumva norocoși în lume, se mai voim de toate acelea să ne lăpădăm, decât de Dragostea lui Dumnezeu să ne lipsim, pre scurt Inima noastră așa să fie de lipită de Dumnezeu și de legea lui, cât nici un lucru al lumii aceștia să nu ne poată despărți de către dragostea lui.

Așa Fecioara Maria au inbit pe Dumnezeu, în Sufletul ei cel prea curat nici când păcatul nau avut intrare. Ea au ținut legea jidovească cea de atuncia așa de întreagă, cât, nici de cea mai mică țere monie și obicei nu sau tras înapoi din Dragostea către Dumnezeu sau supus și tuturor Poruncilor Mirenești, că fiind grea cu Is. Hr. și aproape de naștere, au călătorit până la Vitleem după poruncile împăratului Tiveric să se scrie cu logodnicul ei.

După forma aceasta, de puțini oameni acuma se iubește Dumnezeu. Acuma se vorbește foarte mult de Dragoste către Dumnezeu: și mulți zicem: Eu iubesc pe Dumnezeu mai mult decât toate cele din lume, însă inima noastră nu se lovește cu gura. Și faptele

noastre se împotrivesc cuvintelor noastre. Pentrucă, dacă noi din toate Poruncile lui Dumnezeu și a Sfintei Biserici care cu pierderea vieții de veci se opresc numai o poruncă din acelea, fie cu fapta, cu Cuvântul, sau cu gândul întradins vom călca; atunci noi trebuie să fim încredințați că navem nici o scânteie de Dragoste către Dumnezeu. Aceasta adevărează nouă Iacov apostolul 2. 10 zicând: „cine numai întru una păcătuiește acela iastă vinovat întru toate“.

A doua parte.

Al doilea semn, despre care se cunoaște dragostea noastră către Dumnezeu, iastă supunerea voii nostre spre voia lui Dumnezeu. Cine iubește pre Dumnezeu, acela vrea ce și Dumnezeu vrea, de ar fi și cât de greu aceea. Pentrucă celace cu adevărat iubește pre Dumnezeu, acela iubește pre dânsul mai mult decât pre sine singur. Și așa iastă dată spre voia și spre plăcerea lui Dumnezeu, toate ale sale; și însuși pre sine a jertfi pentru dragostea către Dumnezeu. Așa au iubit Hristos pe părintele său cel ceresc. De aceia au zis el pe vremea patimilor sale, Părinte grea jertfă ceri dela mine: însă eu sunt gata a aduce cea Mărirei Tale. Grea iastă crucea, însă eu bucuros mă voi restigni pre dânsa, fiindcă tu așa voiești, Amar iastă păharul însă eu îl voi bea bucuros, pentrucă mâna ta dă mie acela. Mâna ta Părinte! Acelui pe care eu te iubesc, și mă aplec voii tale. Che așa se cade. Păharul e amar. Dacăi cu puțință treacă dela mine, însă nu precum voi eu, ci precum voiești tu.

Așa a iubit și Preacinstita Fecioara Maria pre Fiul ei. Voia ei era aplecată cu totul spre voia lui Dumnezeu. Sta sub crucea fiului ei, întru durerile cele mai iuși, și era cu totul aplecată voii lui Dumnezeu. Inima ei spânzura spre cruce împreună cu a fiului ei, și pătimea asemenea usturime cu dânsul; însă le răbda cu statornică predare în voia lui Dumnezeu. După cuvântul lui Simeon, sabie au trecut prin inima ei, însă fiindcă ea cea pătrundere din mâna lui Dumnezeu a avut, așa a răbdat cu bărbăție. Cu așa răbdare au stătat ea supt cruce până, când iubitul ei fiu șau dat Duhul său în mâna lui Dumnezeu.

De multe ori și noi ne aflăm într-o așa fel de primejdie. De multe ori și pre noi Dumnezeu ne cearcă, să vază ce dragoste avem către dânsul; și oare voia noastră iastă supusă voii sale?

Câtă odată ne cearcă prin Sărăcie, uneori prin micșorare, uneori prin Beteșuguri, și prin multe feluri de goniri și năcazuri. Și dacă am

iubi pre dânsul cu adevărat, atunci n'am răbști asupra lui. Ci la toate Necazurile noastre aceasta ar fi gândul și mângăerea noastră. Dumnezeu sfântul pre care eu iubesc și el pre mine, așa vrea să fie. Deci fie voia lui, lasă să mă pedepsească și după cum zice prorocul Mihei 7. 9. Eu bucuros voi purta mânia Domnului, pentrucă de multe ori cu păcatele mele lam vătămat. Și la toate întâmplările și pedepșile cele de obște și deosebi când am iubi pre Dumnezeu, am zice: După cum Hs. în Tatăl nostru neau învățat: fie voia ta Doamne; eu cu drag răbd bătaile tale. Și norocos mă țin pre mine jărtviindumă pentru dragostea ta în lumea aceasta cu trupul spre Pedepsă. Iară când noi ne supărăm și răbștim asupra pășirii sale cu noi, dacă nu sântem îndestulați cu voia lui, cu plăcerea și cu rânduiala lui și nu primim toate cu răbdare ce ne trimite sfântă voia lui, atunci noi în deșert grăim: Eu Doamne te iubesc.

(Sfârșitul în Nrul viitor)

Câteva brazde în ogorul Domnului.

de Pr. Valeriu Popescu.

Sunt 3 ani de zile de când Prea Sfințitul nostru Episcop a binevoit să mă însărcineze cu administrarea comunei Gornea, care este situată în Clisură, — între comunele: Liubcova (sârbească) și Sichevița. Ajuns în parohie, sufletul meu s'a umplut de întristare și chiar teamă, când am auzit că într-o comună mică cum e Gornea — circa 1000 suflete, — sunt atâtea desbinări, atâtea tabere care se învrăjesc una cu alta. Un curent de turburare ne e cunoscut tuturor, cel provocat de sectanți, pentrucă aproape nu este comună care să nu fie contaminată de sectari, iar al 2-lea era al acelora dintre creștini ortodoksi, cari respectau calendarul vechi cu toate sărbătorile respective. Și în fine cel mai puternic obstacol al acestor două curente îl formau creștinii credincioși, cari prin întreaga lor atitudine dovedeau că sunt statornici în credința strămoșească și supuși dispozițiilor autorităților superioare.

Este de neînchipuit frica ce mă cuprinsese, când m'am văzut în mijlocul unor tabere atât de periculoase pentru existența Bisericii lui Christos, mai ales că eram tânăr și fără experiență.

Clopotele bisericii prin dangătul lor duios, chemau pe toți fiii săi la rugăciune — în zilele de Dumineci și sărbători — însă puțini

erau, care să fi dat ascultare acelei invitații în Casa Domnului, pentru că vedeți, sărbătoarea respectivă trebuia să cadă cu 14 zile mai târziu conform calendarului vechi.

Și ce credeți că făceau reprezentanții calendarului vechi? Cu ce se ocupau ei în acele sărbători? Pentru ei erau zile de lucru ca și celelalte zile din săptămână; iar în biserică erau pușinei încât îi puteam număra pe degete. Toate aceste împrejurări erau prielnice sectarilor baptiști și le foloseau drept tot atâtea mijloace de atac în lupta ce se deslănțuia între ei și turma credincioasă.

Natural că scopul meu atunci, nu putea fi altul decât acesta: să împac cele două tabere ortodoxe pentru că numai înfrății în cugete și simțiri puteam să încep lupta împotriva sectanților. Pentru că cum am lupta împotriva inamicului extern, câtă vreme în interior este frământare și desbinare.

În cele din urmă Dumnezeu Atotputernicul mi-a ajutat și mi-a călăuzit pașii în așa fel, încât am isbutit să restaurez liniștea internă în biserică noastră și să pun la punct pe răsvrățitori.

Incepusem lupta împotriva sectanților baptiști. La mine acasă, pe stradă în fața păstoriiților mei și chiar la câmp afară; ori unde mi se da ocazia, discutam cu ei dovedindu-le falsitatea învățăturii lor și în același timp arătându-le adevărurile bisericii ortodoxe.

Numărul lor era acum 3 ani, nici mai mare nici mai mic de 18.

Uitasem să amintesc că profitând sectarii de vacanța parohiei, după plecarea antecesorului meu — nefiind nici în Sichevița preot — aveau teren potrivit ca să-și facă proseliți. Deci pe lângă cei 18 botezați, mai erau circa 30 prieteni, cari, dacă Prea Sfințitul nu mă trimitea la timp, absolut sigur se botezau și prin urmare biserică îi perdea, iar sectanții s'ar fi forțificat.

Nu voiesc să înșir acum mijloacele de care m'am folosit pentru readucerea celor circa 30, la staulul turmei lui Christos atât însă îndrăznesc să spun că i-am readus, izbutind în același timp să desprind și din cei 18 pe 2, pe Lazar Orbulescu și soția sa Caromfilla, cari erau botezați cu 5 ani mai înainte de venirea mea în parohie.

Și acum toate privirile sectanților erau țintite în spre mine, își aduceau predicatori și veniau frați de ai lor chiar și din Moldova-nouă, Coronini și Sichevița, la adunările lor, pentru că — ziceau ei — în felul acesta dând un mai mare fast serviciilor noastre, doar

vom mai putea prinde în capcană vre-un suflet ortodox slab de înger. Dar nici fastul serviciilor lor și nici propaganda lor ostilă nu le-au ajutat ca să-și sporească numărul.

Din 1929 luna Martie erau 18 dintre cari 2 reînțorși, au rămas 16 până în anul 1931 când 2 ortodoxi: o femeie a cărei rudeni erau baptiste, cu numele Mariți Megheleş s'a botezat și ea, și al 2-lea Gheorghe Lazarovici în etate de peste 80 ani, care a fost 30 ani epitrop al sfintei noastre biserici. Acesta s'a botezat mai mult constrâns de fiu, fiică și ginere, cu cari locuia sub același acoperământ și cari erau baptiști.

În zilele de astăzi însă, ca nici odată, sectanții au început o propagandă mare. Ce-i mai mult, nu se rușinează a se vâri prin casele creștinilor noștri, atât ziua cât și până seara târziu îmbătându-i cu băutura învățăturilor lor otrăvicioase. Iar dacă ei fac acest lucru, vedem că a început a se împlini prezicerea apostolului Pavel care zice la II. Timotei c. 3 v. 6: „Căci dintre aceștia sunt cei ce se vâra, prin case și robesc pe muieruștele împovărate de păcate și purtate de multe feluri de poftel!”

Observând că baptiștii se ntrunesc în casele lor de adunare în fiecare zi și seară, m'am simțit îndemnat de Duhul Sfânt — care ne este dat nouă preoților prin punerea mânilor — ca să acționez și să recurg la alte mijloace noi, ne mai uzate în comună de preoții antecesori, pentru că de altfel să înfrânez pescuirea lor în apa turbure a Iordanului ortodox și în felul acesta să conving păstoriiții mei de neadevărurile propovăduite de apostolii mincinoși ai acestui veac, care nu sunt decât niște lupi răpitori îmbrăcați în piele de oaie (Matei 7, 15) Am procedat în felul următor:

Intr'una din Dumineci — după Sfânta Liturgie — în cuvântarea ținută am făcut apel la toți creștinii dornici de a cunoaște rădăcirea sectarilor și dornici de a cunoaște învățătura sf. noastre biserici invitându-i în zilele de Duminecă și Miercuri seara în fiecare săptămână în localul școlii unde vom ține șezători religioase.

Spre satisfacția mea sufletească, am izbutit să țin prelegeri religioase, în serile zilelor susamintite, în fața unui auditor de peste 200 persoane, ba chiar lampele ce ne luminau erau în agonie din cauza presiunii și a lipsei de aer. Prelegerile ținute erau îmbinate cu cântări religioase, executate de corul mixt înființat de subsemnatul, la începutul acestui an. Intr'adevăr șezătorile noastre religioase erau atât de înălțătoare, încât chiar baptiștii, — atrași fiind

de sublimitatea cântărilor noastre religioase, — s'au furișat într'ascuns și ascultau cu toții pe sub ferestrele școlii, ca să audă ce se vorcește înlăuntru.*)

Până nu începusem a ține șezători religioase se mai făcuseră prieteni cu bapțiștii încă vre-o 8 persoane, cari le promiseseră că la vară cu siguranță se vor boteza. Odată însă ce-au auzit cele vorbite la șezători, mi-au declarat cu toți în public că vor abandona casa de adunare a bapțiștilor și vor fi de aici înainte fii credincioși ai sfintei noastre biserici ortodoxe. Ba chiar în luptele ce le avem acum cu bapțiștii acei reînțorși îmi acordă tot concursul întru combaterea lor.

*

Cei cari vor ceti aceste nepretențioase șire, vor cugetă în sine zicând: ce se laudă acest om înaintea noastră și a lui Dumnezeu, pentru că însăși Sf. Scriptură ne atrage atenția zicându-ne: ... „nici un trup să nu se laude în fața lui Dumnezeu“, (I Cor. 1, 29). Prea adevărate sunt aceste cuvinte ale Sf. apostol Pavel scrise Corintenilor, însă și aceea este adevărat că eu prin aceste scrise, — cari mărturisesc despre situația deplorabilă în care se găsește comuna noastră Gornea, acum 3 ani, — nu voiesc să mă laud, ci voiesc să servească drept îmbărbătare în misiunea ce-o avem cu toții, și mai ales fraților întru Christos de curând însărcinați cu păstorirea vre-unei turme, îndemnându-i cu toată înzistența ca să nu-și piardă curajul, în luptă ce-o au cu apostolii mincinoși ai acestui veac; iar dacă observă că mijloacele uzate până'acum nu sunt capabile să readucă pe cei rătăciți la calea adevărului, atunci cel puțin să pună stavilă trecerilor dela noi la ei și în fine dacă totuși trebuie să mă laud cu ale mele neputințe: II Cor. 11, 30!*

Dupăce am justificat caracterul onest al acestor șire așa mai aveă de rugat pe frații întru Christos mai în vârstă cu și mai multă experiență pastorală și în fine cu pregătiri mai serioase și cunoștințe mai bogate. Și anume: avem și noi ca fiecare Eparhie organul nostru oficial, care se cetește mai ales de preoți și enoriași (îmi închipui că fiecare preot îl oferă bucurii) și atunci n'ar fi bine oare, ca cetind în această foaie, să găsească printre altele și articole bine scrise și motivate cu privire la diferitele noastre adevăruri de credință ortodoxă cum ar fi cu deosebire despre Iisus Christos și frații lui, pentru că bapțiștii susțin în a lor în-

tunecime mentală că Iisus cel Unul născut ar fi avut 4 frați. Matei 13, 55, și altele cu caracter combativ pentru sectanți și edificator pentru ortodoxi. Așa dară vă rog pe voi pe toți iubiți frați întru Christos, cari cred că nu mă osindiți pentru această îndrăzneală propunere, meditați asupra fiecărui adevăr și-l tratați folosindu-vă întru susținerea lui, mai ales de dovezile ce ni-le oferă sfânta Scriptură a ambelor Legăminte, pentru că pe sectanți nu-i putem convinge fără numai cu negru pe alb, cu citate din Sf. Carte.**)

*

La una din șezătorile amintite am fost rugat de un enoriaș al meu, care cercetase regulat adunările bapțiștilor, să fac bine și să le dovedesc cu sf. Scriptură că Iisus Christos n'are frați trupești, respective Fecioara Maria n'ar fi mai având alți fii. Din multele citate folosite de sectanți întru susținerea tezei că Iisus ar mai fi avut frați trupești desprind aici numai câteva: Matei 12, 49—47; 13, 55; Marcu 3, 31—32; Ioan 7, 3—5 și 10.

Răspunsul și demonstrarea mea a fost aceasta: La evangheliștii: Matei 27, 56, Marcu 15, 40 și 47 precum și la 16, 1, se face pomenire despre Maria Magdalena, Maria lui Iacob și a lui Iosie mămă și Salome. La Matei c. 10 ni-se spune despre cei 12 apostoli și anume notăm cele din vers 2, Iacob al lui Zevedeu și Ioan fratele lui și din vers 3, Iacob al lui Alfeu și Leveu ce se zice Tadeu. Cei din vers 2: Iacob și Ioan au avut ca tată pe Zevedeu și ca mamă pe Salome, despre care ni-se spune la Matei 20, 20, c. 27, 56; Marcu 15, 40 și c. 16, 1. Ioan acesta, este evanghelistul, sau învățacelul pe carele iubea Domnul și care la masă sta culcat la sânul lui Iisus, Ioan 13, 23.

Cei din vers 3, Iacob și Leveu sau Iuda Tadeu au fost fiii lui Alfeu sau Cleoapa, având ca mamă pe Maria: Matei 13, 55; c. 27, 56; Marcu 15, 40 și vers 47; c. 16, 1. Luca 24, 10 și în fine Ioan 19, 25. Fiind deci Alfeu sau Cleoapa aceeaș persoană, urmează că Maria soția lui, (Cleoapa) muma lui Iacob și Iosie (Matei 27, 56), este conform versului 25 din Ioan cap. 19, sora mămii lui Iisus. Să vedem dară cum se întâmplă acest lucru. Știm cu toții că Ioachim și Ana, neavând fii, la adânci bătrânețe — în urma neîncetărilor rugăciuni — Dumnezeu, a binevoit a-le dărui o fetiță careia i-au pus numele Maria, deci Fecioara Maria n'a avut alte surori sau frați. În sf. Scriptură

*) Cred că e cam riscat să treci din biserică în școală, mutând eventual cântarea și predica împreună. De ce avem noi biserică? N. Red.

**) Credem că organul nostru a mai tratat chestiuni privitoare la adevărurile de credință. E drept însă că nu prea erau scrise de preoții interesați în asemenea chestiuni.

la Ioan cap. 19, vers 25, după cum cetim ni-se pare că ar fi având ca soră pe Maria lui Cleopa. Lucrul acesta se înțelege așa: Iosif logodnicul Mariei era frate cu Cleopa sau Alfeu și atunci cele 2 Marii erau cum zicem noi „nurori“; iar nurorile își zic între sine „sora“! Cum însă întâmplându-se ca Cleopa a murit înaintea lui Iosif frate-său, văduva Maria a locuit în aceeaș casă cu Iosif; iar cei 4 băieți ai ei au crescut împreună cu Iisus. Printre aceștia era Iisus când s'au dus părinții lui la Ierusalim în templu la vârsta de 12 ani. Deci dacă din cei 4 fii ai Mariei dela Matei 13, 55, se amintesc la Matei 27, 56 și Marcu 15, 40, Iacob și Iosie, urmează că și Iuda și Simon au fost fiii aceleiași Marii a lui Cleopa! La Galateni 1, 19, Iacob se numește fratele Domnului. Acest Iacob este identic cu cel dela Matei 10, 3, cap. 13, 55, cap. 27, 56; Marcu 15, 40 și cap. 16, 1.

Noi știm însă și aceea, că la Evrei era obiceiul că rudeniile de sânge din scurt — și mai ales dacă locuiau la un loc, — își ziceau frați: De aici și Iisus cu cei 4 își ziceau frați. Vreți argumente? Căutați la 1 Moise, 14, 16; 13, 8 și 11, 27 și vă veți convinge că Avram deși era „unchiul“ lui Lot, totuși îi zicea „frate“.

În fine mai avem un argument ponderos la Ioan 19, 26-27, când Iisus încredințează pe mama Sa, purtării de grije lui Ioan (evangelistul, fiul Salomeei) care nu era de loc înrudit cu Iisus și care nici într'un loc din sf. Scriptură nu se numește ca frate al Domnului și care deci nu figurează printre cei 4 frați dela Matei 13, 55.

Deci dară, dacă Iisus ar mai fi avut frați trupești, nu era necesar să lase pe Fecioara Maria, în grija lui Ioan evangelistul, ci ar fi încredințat-o lui Iacob, Iuda, Simon sau Iosie, despre care bapțiștii susțin cu tărie că-I sunt frați trupești!

În felul acesta Dumnezeu mi-a ajutat ca să dovedesc bapțiștilor și chiar ortodoxilor îndoielnici, adevărul sf. noastre Biserici, cu privire la nașterea a o singură Fecioară Maria care atât înainte de aceea naștere cât și după naștere a rămas „Fecioară“.

Cu privire la această poruncă a bisericii noastre bapțiștii au greșit; iar Apostolul Iacob ne spune că cine păzește toată legea dar va greși într'o singură poruncă, se face vinovat față de toate poruncile, cap. 2, vers 10!“

Astfel stând lucrurile, de ce nu se gândesc bapțiștii la cuvintele din 1 cor. 4, 6, din Galat. 3, 10...? și atunci de ce nu li-e frică de pe-

deapsa care-i așteaptă, știind că ei nu fac decât ceea ce zice Ap. Pavel la Galateni c. 1, 7: „Nu doar că este altă Evanghelie, ci sunt unii cari vă turbură pe voi și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Christos!“; iar pedeapsa pe care le-o dictează acelaș apostol în aceeaș epistolă este la cap. 1 vers 9, când zice: „dacă vă propovăduiește cineva altfel decât ați primit — să fie anatema!“

ȘTIRI

Pentru locul de închinare „Piatra Scrisă“

a dăruit comuna noastră bisericească Visag suma de 1000 lei, care sumă s'a primit cu mulțumită.

Catastrofă de cale ferată în Maroc.

În regiunea Tlemecen a deraiat zilele acestea un tren cu soldați din legiunea străină. Deraierea s'a produs deasupra unei prăpăstii unde s'au prăvălit toate vagoanele, omorând 120 soldați iar 150 rănindu-i. Groaznica catastrofă a fost cauzată de ploile ce au căzut acolo, slăbind terasamentul liniei ferate.

Suspendarea conversiunii.

Legea pentru conversiunea datoriilor agricole e pe cale a fi radical schimbată. Aceasta îndeosebi pe urma constatrilor făcute de experții străinii. Deocamdată e vorba de suspendarea aplicării legii pe un termen de 18 luni, se suspendă asemenea execuțiunile silite pentru toate datoriile agricole pe termen de 6 luni, în care timp debitorii vor plăti o dobândă de 4 la sută până la 10 hectare, 5 la sută peste 10 hectare.

Gorguloff a fost condamnat la moarte și executat.

Curtea cu juri a Senei, care la începutul acestei luni a desbătut cauza asasinării președintelui republicii franceze Paul Doumer prin glonț de revolver, a condamnat la moarte prin ghilotină pe faimosul asasin. Ziarele franceze arată că în zorii dimineții de 14 Septembrie, mulțime mare de public a venit în apropierea închisorii Sante, pentru a asista la executare. A fost nevoie de poliție considerabilă pentru a ține la distanță și în ordine imensa mulțime a curioșilor. Se spune că înainte de a eși din celula sa Gorguloff a băut trei pahare cu rom. N'a fost nici o clipă emoționat, și a declarat însoțitorilor săi din furgon următoarele: „nu sunt nici monarhist, nici comunist, mor pentru ideea mea, ca toți Rușii împilați de bolșevici“. Franței nu-i poartă ură și nici pe președinte nu l-a omorât decât numai pentru ideie. Imbrățișat de preot și de avocat a exclamat: „Mor pentru idee, Rusie, o patria mea.“ Execuția a durat zece secunde.

Cumpăr colecții întregi sau numeri singuratici din

„Albina“ (Viena), „Luminătorul“ (Timișoara), „Tribuna“ (Arad), „Drapelul“ (Logoj) și „Renașterea“ (Caransebeș), în scopul complectării colecțiilor mele defectuoase. Dr. Dimitrie Cioloca, profesor, Caransebeș.

Tipografia și Librăria Diecezană Caransebeș.

Este bogat înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți școlare, literare și științifice, requisite școlare și de birou. Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile. Are un mare depozit de hârtie.

Legătorie proprie.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

În fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și
○ cultul bisericii noastre dreptmăritoare. ○

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

„**Librăria Diecezană**“ Caransebeș
cu grosul și cu bucată.